

(Celo)životní jízda skauta p. Kotíka

Adriana: Chtěli bychom na vás přenést aspoň trošku energie, kterou nás zahltl

Zdeněk Kotík. Letos oslaví své 69. narozeniny...

Teď už to můžu prozradit, teď už je to promlčený. Nebyl jsem žádnéj extra žák. To znamená, že jsem zlobil jako všichni kluci v mém věku.

Filip: Na prázdniny jezdil k babičce do vesničky na Rakovnicko. Školní rok ale trávil v rodném městě, v Olomouci.

Ve městě jsme měli samozřejmě partu kamarádů, kteří bydleli v tom samém domě nebo v nejbližších okolních domech. Jako parta jsme mohli dělat cokoliv. My jsme měli jedinej jako úkol: vrátit se včas domů, třeba v šest hodin, v půl sedmý, na večeri, abysme byli doma. Samozřejmě že předtím byla ta podmínka mít napsaný úkoly, ale potom opravdu jsme mohli vyrazit kamkoliv a nikdo nás nehonil, nikdo nás mobilem - protože mobily tehdy ještě nebyly - nenaháněl.

Adriana: Zkousím si představit svůj život bez mobilního telefonu, ale moc mi to nejde.

Filip: Zdeněk Kotík měl ale i bez něj zábavy dost. Ve 13 letech vstoupil do Skauta.

Se jezdilo na výlety, jednou týdně, večer byla družinová schůzka, takže někde ve městě v klubovně. No a potom samozřejmě ta nejkrásnější činnost byly letní tábory, kdy se na tři týdny vypadlo někam do přírody.

Adriana: Oficiálně si Skauta mohl užívat jen necelé tři roky. V roce 1968 byl sice Skaut po předchozím zákazu obnoven, ale už v listopadu 1970 ho z politických důvodů znovu zrušili.

Filip: Děti do 15 let mohly přestoupit do Pionýra, starší děti pak do Socialistického svazu mládeže.

No a my, protože se nám to hrozně líbilo ten skautský život a zároveň jsme ho nesměli veřejně provozovat, tak jsme to dělali - a nejen my, ale spousta dalších jako oddílů a jednotlivců to dělali tak, že jsme si oblékli pionýrské šátky, ale měli jsme zelené košile, program byl pořád skautský, na tábory se jezdilo. Akorát když jsme se vyskytly někde na veřejnosti, tak opravdu jsme - a byla to oficiální nějaká událost - tak prostě ty šátky jsme tam museli mít. Takže pomocí téhle kamufláže ten náš oddíl přežil dvacet let až do sametové revoluce.

Adriana: Touha podnikat nejrůznější výpravy se pana Kotíka drží dodnes. Místo Skauta cestuje s manželkou.

Takže jsme byli jak třeba na západě v Peru, na Machu Picchu. Nebo teď letos na východě v Nepálu, teď jsme si dali takovej malej trekovej pobyt pod Himalájema. Samozřejmě potom Izrael, Turecko a pár těchto destinací.

Filip: Tak snad i jménem vás, posluchačů, můžeme na závěr popřát panu Kotíkovi, aby mu jeho životní energie vydržela ještě na spoustu dalších cest.